

като чуемъ нѣкоя нечиста дума, нѣкоя лъжа, нѣкоя клевета. Нъ блазѣ на онія, които ся чървенежтъ за доброто! Безсрамността, вироглавието и раскопността сж пороци, които си личжтъ се по лице-то.

Да си мърдами бузитѣ, да ги надувами и да ги тумками съ ржцѣ е вредително злонравіе.

Никога не трѣба да зимами свобода да удрами плѣсница на ближніятъ си; защото, отъ сичко друго, плѣсницата ся осѣща най много и произвожда бѣсенъ гнѣвъ: добронравіето запрещава да удрами даже и единъ слуга. Нъ онзи, когото тѣй ударятъ, ако и да го каратъ другитѣ, не трѣба да си отвръща, нъ да ся смисли че и Исуса Христа биж и че той прѣтърпѣ по голѣми мжки и поруганія по страданіето си.

VII.

За очитѣ и поглѣдитѣ.

Очитѣ сж вѣстителитѣ на сърдцето: тѣ изявяватъ различнитѣ му мърданія и чувства; тѣ сж понѣкогажъ знакъ на онова, що става въ душата ни, и това е доволно за да нж подканиа да внимавами на външнитѣ си дѣла.

На нѣкои си поглѣдатъ на очитѣ е страшенъ; такъвъ недостаткъ показва гнѣвъ. Други пѣкъ ги отварятъ и затварятъ извънштно, то е знакъ на безсрамность. Трѣба да отбѣгвами тія недостатъци.

Простацитѣ ся озьртатъ насамъ нататѣкъ, безъ да ся спржтъ. Мждростѣта и добронравіето не допущатъ това.

Колкото голѣма скърбъ и да имами, трѣба да не ся показвами безсърчави и безсилни; защото съ това ставами недостойни за чловѣщината.

Правилото, което трѣба да пазимъ заради очитѣ, е да ги държимъ доволно отворени, колкото да распознавами нѣщата що глѣдами; да не ги втрещвами